

Feldmareșalul von Kleist își amintește

editura

Miidecărți

Bragadiru - 2019

Întrebare : Aveți rude?

Von Kleist: Da. Am o soție, Gisela von Kleist, născută în 1898, și doi fii: Ewald, născut în 1917, căpitan în armata germană, și Heinrich, născut în 1921, care a studiat la Facultatea de Agricultură din cadrul Universității din Breslau, de unde a plecat în Bavaria, pentru a se ocupa de lucrări agricole.

Tatăl meu Hugo von Kleist, născut în 1848, a fost directorul școlii din Aurich (Germania), și a murit în anii '20. Mama mea - Elizabeth von Kleist, născută în 1855, trăiește în Stadte (Germania). Sora - Hertha Schwing, născută în 1884, locuiește împreună cu mama în Stadte. Soțul - Schwering Karl a murit în 1947. Nu am alte rude apropiate.

Întrebare : Când ați intrat în armata germană?

Von Kleist : Am intrat în armată germană în mod voluntar în anul 1900, imediat după ce am absolvit liceul, și am activat până în ziua capturării mele de către trupele americane la 25 aprilie 1945.

Întrebare : Vorbiți-ne despre serviciul militar?

Von Kleist: După ce am absolvit liceul în anul 1900, în același an am intrat în regimentul de artilerie Brandenburg. În anul 1901 am absolvit Școala Militară cu gradul de locotenent, iar până în anul 1907 am activat în Regimentul 3 Artilerie.

Din anul 1907 și până în anul 1909 am studiat la școala de cavalerie din Hannover, iar între anii 1910 și 1913 la Academia Militară din Berlin. După ce am absolvit Academia, am fost trimis la Escadronul 14 Husari din Cassel, având gradul de locotenent.

În martie 1914, am fost promovat căpitan, iar în luna mai al aceluiași an am fost transferat pe postul de comandant al escadronului de husari, în orașul Langfur, lângă Danzig.

În august 1914, am fost numit în funcția de comandant al escadronului și am fost trimis în Prusia de Est. Am participat la luptele cu trupele ruse din Prusia de Est, Polonia și Belarus.

În timpul negocierilor de pace de la Brest-Litovsk, din toamna anului 1917, divizia mea a fost retrasă în Germania, unde am stat până în primăvara anului 1918, iar apoi am fost trimis în Franța, unde am fost încadrat la Cartierul General al Statului Major General al Diviziei 225, și ulterior șeful Diviziei de Operații al Corpului 7, unde am luat parte la luptele împotriva francezilor și britanicilor pe Somme și în munții Vosges. După încheierea războiului și încheierea Tratatului de

la Versailles, am rămas în serviciul Reichswehr-ului, unde am deținut diferite poziții de comandă.

În octombrie 1925, am fost trimis ca profesor de tactică și istorie militară la Școala Militară din Hannover. În aprilie 1928, am fost numit în postul de Șef al personalului Diviziei 2 Cavalerie staționate în Breslau, iar în iulie 1929, am fost transferat pe aceeași poziție la Divizia 3 Infanterie din Berlin. În același timp am fost avansat la gradul de locotenent-colonel. În ianuarie 1931, am fost promovat colonel și am fost numit în funcția de comandant al unui regiment de infanterie în Potsdam. În ianuarie 1932, am fost numit comandant al Diviziei 2 Cavalerie staționate în Breslau și, în același timp, am fost promovat la gradul de general.

La mijlocul anului 1934, am fost promovat la gradul de locotenent-general, și în 1935 - comandant al Corpului 7 staționat în Breslau. În anul 1936, am fost promovat general de cavalerie. Am fost comandant al Corpului 7 până în februarie 1938, iar apoi împreună cu generalii, Blomberg, Fritsch și alții am fost concediați.

Întrebare : Ce ați făcut după demisie?

Von Kleist : Până în august 1939, am locuit la proprietatea mea, situată în Silezia Inferioară, la șapte kilometri de Breslau.

Întrebare : Și apoi?

Von Kleist : La sfârșitul lunii august 1939, am fost chemat și am fost repartizat pentru a forma Cartierul General al Corpului Armat XXII în apropiere de Hamburg.

La sfârșitul lunii august 1939, am terminat formarea Cartierului General și am trecut în subordinea Mareșalului List, care se afla la granița germano-poloneză și se pregătea pentru un atac asupra Poloniei. Aici, o divizie a tancurilor și una motorizată au fost separate de armata lui List, iar Corpul XXII a trecut sub comanda mea. Astfel, am luat parte la războiul împotriva Poloniei pe flancul de sud al armatei List. Până la mijlocul lunii septembrie 1939, Corpul meu a ajuns în zona de la nord de Tarnopol, s-a întâlnit cu trupele rusești acolo și, odată cu aceasta, ne-am oprit.

Apoi, în septembrie 1939, Cartierul General al Corpului XXII a fost rechemat în Germania, unde până în martie 1940, în regiunea Rinului de Jos, am condus pregătirea trupelor germane pentru un război împotriva francezilor și britanicilor.

În martie 1940, am primit ordin de la OKH să-mi mut Cartierul General, al Corpului condus de mine, la Koblenz, fiind la dispoziția Cartierului General al Feldmareșalului Rundstedt.

În Koblenz, am primit trei Corpuri de rezervă, care, sub numele Grupul Kleist, urmau să participe la războiul împotriva Franței.

Pe data de 10 mai 1940, grupul meu a lansat o ofensivă împotriva francezilor, iar pe 20 mai a trecut munții Ardeni, râul Meuse și „Linia Maginot“, a ajuns pe coasta Canalului, capturând Abbeville.

După aceea, Grupul s-a întors spre nord, a capturat orașul Boulogne, Calais și a atacat flancul trupelor engleze, acestea retragându-se la Dunkerque. La sfârșitul lunii mai 1940, grupul meu a curățat plaja de la Dunkerque.

După ocuparea Dunkerque, Grupul meu a fost împărțit în trei Grupuri: un Grup de Infanterie condus de Hermann Hoth, Grupul „Kleist“ și un Grup de Panzere condus de generalul Guderian, iar aceste unități s-au mutat în centrul Franței.

Grupul Kleist, care se afla sub comanda mea s-a mutat în sud-est, trecând la stânga Parisului, s-a întors spre sud-vest și la sfârșitul lunii iunie 1940 a ajuns la granița franco-spaniolă, ocupând orașul Biarritz.

În acest timp, războiul cu Franța se încheiase, iar Cartierul meu General a fost mutat la Suassi lângă Paris, unde a stat până în noiembrie 1940.

Întrebare : După noiembrie 1940, ce ai făcut?

Von Kleist: În noiembrie 1940, Cartierul meu General a fost mutat la Dresda, unde a fost redenumit Cartierul General al Grupului 1 Panzer și mi s-a încredințat ordinul de a inspecta toate diviziile motorizate nou create în Germania.

Am îndeplinit această sarcină până în decembrie 1940, și apoi am primit ordin să-mi mut Cartierul General la Sinaia (România), unde să echipez Grupul în vederea unei invazii a Greciei de britanici sau invazia Traciei. Când Grupul a fost gata, mi s-a ordonat să mă mut cu el, prin Bulgaria, spre granițele grecești și turcești.

După ce am adus Grupul la granița cu Grecia și Turcia, am îndeplinit complet ordinul care mi-a fost dat și, din moment ce nu mai era nimic de făcut aici, am fost detașat de List, în martie 1941, la OKH.

Pe data de 26 martie 1941, mă aflu la Sofia, în drum spre Germania, când am fost întors înapoi la List, care mi-a ordonat să conduc un grup special numit Grupul Kleist și, imediat ce începe războiul împotriva Iugoslaviei, să înaintez spre Belgrad prin Niș.

La 6 aprilie 1941, Germania a atacat Iugoslavia și pe 13 aprilie același an, trupele Grupului meu au intrat în Belgrad. Am rămas în Iugoslavia până la 18 aprilie 1941,

iar apoi am plecat în Germania, unde în 25 aprilie 1941, în Breslau, am început să pregătesc atacul armat asupra Uniunii Sovietice.

Întrebare: Când ai auzit prima oară despre atacul german asupra Uniunii Sovietice?

Von Kleist: Am aflat de acest lucru în februarie 1941, când eram în Bulgaria. Am primit o scrisoare de la Feldmareșalul Rundstedt, care se afla la Paris, prin care eram informat că va începe războiul împotriva Uniunii Sovietice, iar eu voi acționa sub comanda Feldmareșalului Rundstedt.

Întrebare : Care a fost participarea dvs. la pregătirea războiului împotriva Uniunii Sovietice?

Von Kleist: După ce am primit de la Rundstedt o listă cu ce trebuia să fac, am început să lucrez la probleme legate de atac, astfel încât să țin cont de toate aspectele care s-ar putea ivi pe drum.

Au fost câteva unități transferate la cererea mea: Corpul 14 Panzer al generalului de Infanteriei Wittersheim; Nu-mi amintesc ce număr avea Divizia comandată de generalul de tancului Kempf și Corpul 3 condus de generalul de cavaleriei Mackensen.

Aceste trei unități au format primul Grup de tancuri, sub comanda mea, care, la rândul său, a făcut parte din Grupul de Armate Sud, comandat de Feldmareșalul Rundstedt.

Ordinul era să mă deplasez direct spre est în teritoriul sovietic, în spatele Armatei 6, comandată de Feldmareșalul [von] Reichenau, care a aparținut, de asemenea, Grupului de Armate Sud.

Pregătirea pentru invazia teritoriului sovietic am reușit să o temin la jumătatea lunii iunie 1941, și în același timp, mi-am mutat Cartierul General în zona Tomășov-Zamoć, unde se afla deja Corpul din subordinea mea.

Poziționarea Grupului meu înainte de atac a fost după cum urmează. De-a lungul frontierei germano-poloneze, pe linia Tomaszów-Lublin, s-au desfășurat trupele Armatei 6 conduse de Reichenau, iar în spatele lor au fost Corpurile mele în următoarea ordine: în stânga – Corpul 3 Panzer, în mijloc Corpul de armate condus de Kempf și pe dreapta – Corpul 14 Panzer.

La 22 iunie 1941, forțele Armatei 6 conduse de Reichenau au traversat Bugul de Vest și au lansat ofensiva. În spatele lor, pe 23 sau 24 iunie, nu-mi amintesc exact acum, Grupul meu de Panzere a atacat. Corpul 14 Panzer a luat direcția sud-est, iar Corpul Kempf și Corpul 3 Panzer- spre est.

La mijlocul lunii august 1941, Corpul meu s-a apropiat de Nipru și s-a angajat într-o bătălie care s-a desfășurat în curbura Niprului, în orașele Herson, Nikopol, Zaporojie. În timpul luptelor, Grupul a acționat alternativ împreună cu Armata 6 a lui Reichenau, Armata 17 a Generalului de Infanteriei Stülpnagel și Armata 11 a generalului Schubert.

Până la sfârșitul lunii august 1941, și anume, la sfârșitul bătăliei de pe Nipru, o parte din Grupul 1 Panzer se afla în următoarele puncte: Corpul Kempf în apropierea orașului Nikolaev. Corpul 11 lângă orașul Nikopol. Între aceștia, Corpul vânătorilor de munte, conduse de generalul Kübler și o divizie de infanterie din România au atacat Herson . Tot pe Nipru, lângă Zaporojie, se afla și Corpul motorizat maghiar sub comanda generalului Miklos, iar brigada de cavalerie a acestui corp se afla între râurile Ingul și Ingulet. În stânga maghiarilor se afla Corpul 3, care a forțat Niprul formând un Cap de pod pe malul stâng, iar în partea stângă a Corpului 3 stătea Corpul italian de infanterie al generalului Messe. Toate aceste unități făceau parte din Corpul 1 Panzer condus de mine. La stânga corpului italian au fost unități ale Armatei 17, conduse de generalul de infanteriei Stülpnagel.

La sfârșitul lunii septembrie, Corpurile 14 și Kempf au luat parte, împreună cu Grupul de tancurilor al lui Guderian și Armata 6 condusa de Reichenau, la o mare

bătălie la est de orașul Kiev. Armata 3 Panzer era la acea vreme lângă Dnipropetrovsk și a luptat pentru traversarea Niprului. În timpul luptelor din estul Kievului, Corpul Kempf a fost subordonat lui Guderian, iar eu cu Corpul 14 m-am dus în direcția Dnepropetrovsk pentru a ajuta Corpul 3, care ducea bătălii grele cu trupele sovietice și care nu a putut merge mai departe.

După ce am ajutat Corpul 3, m-am îndreptat spre Melitopol pentru a ajuta Armata 11, care întâlnise acolo o rezistență puternică. În zona Melitopolului, Corpul 14 a intrat în luptă, iar Corpul 3 s-a întors spre est și a început să avanseze spre coasta Mării de Azov.

În această perioadă, dar nu-mi amintesc exact, Grupul 1 Panzer a fost redenumit Armata 1 Panzer, continuând să rămână în subordinea Grupului de Armate "Sud", condus de Feldmareșalul Rundstedt. La începutul lunii octombrie 1941, după bătălia de pe Nipru și de pe litoralul Mării de Azov, Grupul de Armate „Sud” s-a mutat pe un front larg la est, și doar Armata 11 s-a dus spre sud, spre Crimeea.

Pe flancul drept al Grupului de Armate "Sud" a acționat Armata 1 Panzer, care avea în subordine Corpul 3 Panzer, Corpul 14 Panzer, Corpul 1 Munte și Corpul de Infanterie italian.